A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2009. április 23. *

A C-425/07. P. sz. ügyben,

az **AEPI Elliniki Etaireia pros Prostasian tis Pnevmatikis Idioktisias AE** (székhelye: Maroussi [Görögország], képviseli: T. Asprogerakas Grivas dikigoros)

fellebbezőnek,

a Bíróság alapokmányának 56. cikke alapján 2007. szeptember 14-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselik: F. Castillo de la Torre és T. Christoforou, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes az elsőfokú eljárásban,

* Az eljárás nyelve: görög.

A BÍRÓSÁG (harmadik tanács),

tagjai: A. Rosas tanácselnök, A. Ó Caoimh, J. Klučka, U. Lõhmus és A. Arabadjiev (előadó) bírák,

főtanácsnok: P. Mengozzi,
hivatalvezető: H. von Holstein helyettes hivatalvezető,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2008. október 15-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2008. november 27-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Fellebbezésében az AEPI Elliniki Etaireia pros Prostasian tis Pnevmatikis Idioktisias AE (a továbbiakban: AEPI) az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága T-229/05. sz., AEPI kontra Bizottság ügyben 2007. július 12-én hozott ítéletének (a továbbiakban: megtámadott ítélet) megsemmisítését kéri, amelyben az Elsőfokú Bíróság mint megalapozatlant utasította el az AEPI-nek az Európai Közösségek Bizottsága fellebbező által a zenei szerzői jogok és szomszédos jogok közös kezelésével foglalkozó Erato, Apollon és Grammo elnevezésű görög szervezetekkel szemben az EK 81. cikk és/vagy az EK 82. cikk állítólagos megsértésével kapcsolatosan benyújtott panaszát elutasító 2005. április 18-i határozatának (SG-Greffe (2005) D/201832], a továbbiakban: „vitatott határozat") megsemmisítésére irányuló keresetét.

A jogvita előzményei

2 A megtámadott ítélet 1–12. pontjából következően a jogvita alapját képező tények a következőképpen foglalhatók össze.

3 A felperes a görög jog szerint létrejött, zeneművek görögországi szerzői jogi védelmével foglalkozó részvénytársaság.

4 1993. március 3-án a Görög Köztársaság elfogadta a szerzői jogokról, szomszédjogokról és kulturális kérdésekről szóló 2121/1993 törvényt (FEK A' 25/4.3.1993, a továbbiakban: 2121/1993 törvény). E törvény 54. §-a értelmében a szerzők szellemi jogaik kezelését, illetve védelmét közös jogkezelő szervezetekre bízhatják, amelyek tevékenységét a görög kulturális minisztérium engedélyezi. E törvény 58. §-a továbbá kimondja, hogy a fent hivatkozott 54. § rendelkezései analógia útján alkalmazandók a szomszédos jogok kezelésére és védelmére.

5 A fellebbező a zeneművek szerzői jogainak és szomszédos jogainak összességének kezelése és védelme tekintetében kért engedélyt. A görög kulturális minisztérium ennek ellenére a zeneművek szerzői jogainak közös kezelésére korlátozott engedélyt adott a fellebbezőnek.

6 Három, szomszédos jogok közös kezelésével foglalkozó görög szervezet, az Erato, az Apollon és a Grammo (a továbbiakban: három szervezet), zeneműveket előadó énekesek zenészek és a hang és/vagy látványkivitelezők szomszédos jogainak és szerzői jogainak közös képviseletére kapott engedélyt.

7 A fellebbező 2001. március 22-én panaszt tett a Bizottságnál a Görög Köztársasággal, valamint a három szervezettel szemben. Egyrészt azt állította, hogy az utóbbiak megsértették az EK 81. cikket és az EK 82. cikket azzal, hogy visszaéltek élőfölényes helyzetükkel, valamint kartellt hoztak létre, illetve összehangolt magatartást valósítottak meg (a továbbiakban együttesen: bejelentett magatartások), másrészt azt kérelmezte, hogy a Bizottság indítson a Bíróság előtt eljárást a Görög Köztársaság ellen az EK 81. cikk megsértése miatt azon indokból, hogy a 2121/1993 törvény lehetőséget nyújtott a hivatkozott szervezeteknek arra, hogy a bejelentett magatartásokat megvalósítsák.

8 A fellebbező panaszában kiemelte, hogy a szomszédos jogok után járó díjazást túlzott mértékben, vagyis a görög rádióadók és televíziós csatornák bruttó bevételének 5%-ában állapították meg. Ezzel a magatartással megsértették az EK 81. cikket, valamint az EK 82. cikket, és a fellebbező a fenti magatartásokból eredően komoly és helyrehozhatatlan károkat szenvedett azzal, hogy mivel a zeneműveket felhasználó vállalkozásokra túlzott terheket róttak, az utóbbiak nem tudták megfizetni fellebbező által tőlük követelt szerzői díjakat.

9 A Bizottság 2004. december 7-i levelében a panaszt jogi és eljárási okokból két – egy Görög Köztársasággal kapcsolatos, valamint a három szervezettel kapcsolatos – panaszra bontotta.

10 2005. április 18-án a Bizottság – miután megvizsgálta a fellebbező érveit – a vitatott határozatban a közösségi érdek hiányára hivatkozva elutasította a három szervezettel kapcsolatos panaszt.

11 A következőképpen szólnak azon releváns megfontolások, amelyeken a vitatott határozat alapul:

„A jelen ügyben az állítólagos jogsértés nem alkalmas a közös piac működésének súlyos megzavarására, tekintettel arra, hogy az összes érintett fél székhelye Görögországban található, és tevékenységüket is kizárólag Görögországban végzik. Nem valószínű, hogy ez a helyzet változna, vagyis hogy a három […] szervezet – tekintettel a szomszédos jogok védelmével kapcsolatos szolgáltatások piacainak szerkezetére, valamint az ilyen vállalkozás gyakorlati nehézségeire – hamarosan más országokban kezdenék el tevékenységüket végezni. Ezen túlmenően a hivatkozott gyakorlati hatások csupán a görög piac keretei között valósulnak meg. A zenehasznosításra vonatkozó szerződések csupán Görögországon belül található rádióállomásokkal, televíziócsatornákkal és egyéb felhasználókkal köttetnek. A három […] szervezet a szomszédos jogoknak csupán a görögországi védelmében illetékes, és nincs gyakorlati lehetősége ezen illetékességet a fenti ország határain kívül gyakorolni.

Másrészről az esetleges jogsértés megállapítása érdekében a Bizottságnak összetett vizsgálatot kellene folytatnia a kérdéses piacon irányadó feltételekről, valamint a rendelkezésre álló alternatívákról. Először is tekintve, hogy egyrészt a görög jog [a bérleti jogról és a haszonkölcsönzési jogról, valamint a szellemi tulajdon területén a szerzői joggal szomszédos bizonyos jogokról szóló, 1992. november 19-i] 92/100/EGK [tanácsi] irányelvnek [HL L 346., 61. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 120. o.] megfelelően előírja, hogy az összes szomszédos jog tekintetében egységes díj kerüljön megfizetésre, másrészt pedig, hogy az állítólagos jogsértés abból a tényből ered, hogy a három […] szervezet a felhasználók felé együttesen képviselteti magát e díjazás beszedése céljából, a Bizottságnak azt kellene megállapítania, hogy esetlegesen fennállnak-e hatékony módszerek az egyszeri díj megfizetésének külön történő követelésére. Másodszor a Bizottságnak [nem csupán azt kellene] bizonyítania, hogy e három […] szervezet együttesen erőfölényes helyzetben van-e, [hanem] a [Bíróságnak a 395/87. sz.] Tournier-ügyben [1989. július 13-án hozott] ítélete [EBHT 1989., 2521. o.] és a [110/88., 241/88. és 242/88. sz.,] Lucazeau [és társai egyesített] ügy[ek]ben hozott ítélete [EBHT 1989., 2811. o.] alapján a szerzői jogoknak és a szomszédos jogoknak az összes uniós országban fennálló árszintjét [is], valamint az ezen árszintek kiszámításának alapjait, illetve a görög piacon a többi európai ország [piacain] alkalmazottakhoz képest használt kritériumokat és irányadó feltételeket is meg kellene vizsgálnia.

Ezen túlmenően meg kell jegyezni, hogy társaságuknak lehetősége van a nemzeti hatóságok előtti panasztételre. Társaságuk az ügyet különösen a görög versenyhatóságnak jelentheti be. [Az utóbbi] a nemzeti piac feltételei alapos ismeretének köszönhetően tökéletesen alkalmas panaszuk elintézésére. Azon tény, hogy az összes érintett fél, valamint az összes érintett zenefelhasználó a görög piacon rendelkezik székhellyel, és ott végzi tevékenységét, tovább erősíti a helyi piac feltételei részletes ismeretének fontosságát. Egyébiránt a fenti hatóság ugyanannyira jogosult az [EK 81. cikk és EK 82. cikk] alkalmazására, mint a Bizottság […].

Meg kell állapítani tehát, hogy az annak megállapításához szükséges vizsgálat kiterjedtsége és bonyolultsága, hogy e három közös jogkezelő szervezet magatartása […] a közösségi versenyszabályokkal összeegyeztethető-e, vagy sem, aránytalan ahhoz képest, hogy egy ilyen esetleges jogsértés milyen korlátozott jelentőségű a közös piac működéséhez képest. Az ügy tehát nem éri el az ahhoz szükségesen megkívánt közösségi érdek mértékét, hogy a Bizottság vizsgálatot indítson."

12 Végül a Bizottság 2005. április 20-én lezárta a Görög Köztársaság állítólagos kötelezettségszegésével kapcsolatos panaszt. Az AEPI ezen határozattal szembeni keresetét az Elsőfokú Bíróság a T-242/05. sz., AEPI kontra Bizottság ügyben 2006. szeptember 5-én hozott végzésével elutasította, amelyet a fellebbező megfellebbezett, és amely fellebbezést a Bíróság C-461/06. P. sz., AEPI kontra Bizottság ügyben 2007. július 10-én hozott végzésével ugyancsak elutasított.

Az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás és a megtámadott ítélet

13 A vitatott határozat megsemmisítésére irányuló keresetében a fellebbező a bejelentett magatartások által képviselt közösségi érdek értékelésében vétett nyilvánvaló értékelési hibára, valamint az indokolási kötelezettség megsértésére hivatkozott.

14 Az Elsőfokú Bíróság az első jogalap vonatkozásában a megtámadott ítélet 38. pontjában a Bizottság panaszok elintézésével kapcsolatos jogköre tekintetében megállapította, hogy a versenyjogi szempontból fennálló közösségi érdek mérlegelése, amelyet valamely panasz képvisel, minden egyes eset ténybeli és jogi körülményeitől függ – amelyek ügyenként jelentősen eltérhetnek egymástól –, és nem olyan előre meghatározott körülményektől, amelyeket kötelező lenne alkalmazni. Az Elsőfokú Bíróság hozzátette, hogy a Bizottság kötelessége a közösségi versenypolitika meghatározása és végrehajtása; e tekintetben diszkrecionális jogkörrel rendelkezik a szóban forgó panaszok elbírálása során.

15 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 40. pontjában kiemelte, hogy a valamely ügy kivizsgálásához fűződő közösségi érdek értékelésénél a Bizottságnak különösen az a feladata, hogy mérlegelje az állítólagos jogsértésnek a közös piac működésével kapcsolatos jelentőségét, a jogsértés fennállása bizonyíthatóságának valószínűségét, valamint a szükséges vizsgálati intézkedések terjedelmét arra figyelemmel, hogy a legkedvezőbb feltételek mellett tudja ellátni az EK 81. cikk és EK 82. cikk betartásával kapcsolatos felügyeleti jogkörét.

16 Az Elsőfokú Bíróság a jelen ügy kapcsán a megtámadott ítélet 45. és 46. pontjában megállapította, hogy a Bizottság a vitatott határozatban három jogalapra támaszkodott a bejelentett magatartások által képviselt megfelelő közösségi érdek hiányának megállapítása érdekében, és ezek közül a fellebbező csak az egyik jogalapot kifogásolta, vagyis azt, hogy a bejelentett magatartások nem alkalmasak a közös piac működésének súlyos megzavarására, továbbá az esetleges jogsértés megállapítása érdekében a Bizottságnak összetett vizsgálatot kellene folytatnia a kérdéses piacon irányadó feltételekről, végül a fellebbező jogainak és érdekeinek védelmét az illetékes nemzeti hatóságok is biztosíthatják. Az Elsőfokú Bíróság megjegyezte, hogy a fellebbező a vitatott határozat megsemmisítése iránti keresetében csak az első jogalapot kifogásolta.

17 Az Elsőfokú Bíróság a továbbiakban az első jogalapot vizsgálta meg a következőképpen:

„47 Következésképpen az Elsőfokú Bíróság elemzését azon érvekre korlátozhatja, amelyekkel a [fellebbező] a tagállamok közötti kereskedelem megzavarásának hiányát vitatja, arra hivatkozva, hogy a szomszédos jogokért járó túlzott összegű díjazás kikötése olyan magatartás, amely az EK 81. cikk és EK 82. cikk értelmében befolyásolhatja a közös piacot, még ha e magatartás a görög piacra is korlátozódik.

48 Ezzel kapcsolatban a Bizottság azt állapította meg először is, hogy az ügyben érintett összes fél székhelye Görögországban található, és tevékenységüket is kizárólag Görögországban végzi […], másodszor nem valószínű, hogy a három […] szervezet tevékenysége más országokra is kiterjeszthető lenne, harmadszor a zenefelhasználók görög nemzetiségűek, és hogy a három […] szervezet illetékessége Görögország területére korlátozódik.

49 Elöljáróban meg kell jegyezni, hogy a [fellebbező] által hivatkozott ténybeli és jogi tényezők nem alkalmasak annak bizonyítására, hogy a bejelentett magatartások befolyásolnák a tagállamok közötti kereskedelmet abban az értelemben, hogy hátráltatni tudnák a tagállamok közötti egységes piac céljainak megvalósítását. A [fellebbező] beéri azzal, hogy a görögországi szerzői jogi jogkezelő társaságok és zenefelhasználók által érzékelt pénzügyi nehézségekre hivatkozzon, és képtelen ezen állításait alátámasztani, vagy legalább olyan ténybeli elemeket szolgáltatni, amelyek erre irányulnak.

50 A [fellebbező] arra vonatkozó érvével kapcsolatosan, miszerint a közös piac működésének súlyos megzavarása abból a tényből ered, hogy a görög és külföldi szerzők jogai az Európai Unióban székhellyel rendelkező társaságoknak kerülnek kifizetésre, meg kell állapítani, hogy a három […] szervezet illetékessége csupán Görögországra korlátozódik, és ebből következően lényegében a Görögországban tevékenységet végző zenefelhasználókat, valamint a görög szerzőket sújtják a bejelentett magatartásokból eredő állítólagos sérelmek.

51 Azon érvekkel kapcsolatosan, miszerint a Bíróság már megállapította, hogy az egy tagállam területére korlátozódó jogsértések alkalmasak lehetnek a versenyszabályok megsértésére, hangsúlyozni kell, hogy az ezen ítéletek alapját képező ügyekben a tagállamok közötti kereskedelem akadályozása vagy nemzeti szerzői jogi jogkezelő szervezetek közötti összehangolt magatartásból eredt, amelynek eredményeképpen a külföldi felhasználók műnyilvántartásukhoz (repertoárjukhoz) való közvetlen hozzáférését rendszeresen elutasították ([a 395/87. sz.,] Tournier-ügyben [1989. július 13-án] hozott ítélet [EBHT 1989., 2521. o.], és a [110/88., 241/9188. és 242/88. sz.,] Lucazeau egyesített ügyekben hozott ítélet [EBHT 1989., 2811. o.]), vagy az összes potenciális versenytársnak az adott tagállam területéből álló földrajzi piacról való kizárásából állt (a [C-241/91. P. és C-242/91. P. sz.,] RTE és ITP kontra Bizottság egyesített ügyekben [1995. április 6-án] hozott ítélet [EBHT 1995., I-743. o.] 70. pontja). Következésképpen a hivatkozott ítéletek és a jelen ügy nem rendelkeznek közös jellemzőkkel.

52 A C-245/00. sz., SENA-ügyben 2003. február 6-án hozott ítéletben (EBHT 2003., I-1251. o.) állítólagosan kimondott, a tagállamok között a szomszédos jogokért járó díjazás területén fennálló egységesség és arányosság követelménye kapcsán meg kell jegyezni, hogy a fenti ítélet 34. pontjában a Bíróság éppen ellenkezőleg azt állapította meg, hogy nem létezik a méltányos díjazásra vonatkozó közösségi meghatározás, illetve nem állnak fenn olyan objektív indokok, amelyek indokolnák, hogy a közösségi bíróság állapítsa meg ezen díjazás meghatározásának módját.

53 Végül a fellebbező azon érvével kapcsolatosan, miszerint a Bizottság elismerte, hogy az EK 81. cikkel és EK 82. cikkel szembeni jogsértés történt, 2004. december 10-i leveléből és a [vitatott] határozatból kitűnik, hogy az megalapozatlan, mivel a Bizottság egyáltalán nem ismerte el e jogsértés fennállását.

54 A fentiekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a [fellebbező] nem nyújtott semmiféle konkrét bizonyítékot arra, hogy fennáll a közös piac tényleges vagy potenciális súlyos megzavarása.

55 Következésképpen a [fellebbező] nem bizonyítja, hogy a Bizottság a [vitatott] határozatban nyilvánvaló értékelési hibát vétett volna, amikor úgy ítélte meg, hogy

a [fellebbező] által bejelentett magatartások nagymértékben, vagy akár teljesen a görög piacon éreztették hatásukat, és következésképpen az EK 81. cikk és EK 82. cikk értelmében nem befolyásolták a tagállamok közötti kereskedelmet.

56 Az első jogalapot ezért mint megalapozatlant el kell utasítani.”

18 A második jogalappal, és különösen azon kifogással kapcsolatosan, miszerint a Bizottság nem foglalt állást az előterjesztett dokumentumokkal és érvekkel kapcsolatosan, az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg, hogy a Bizottság csupán azokat a jogi megfontolásokat volt köteles kifejteni, amelyek a határozathozatal céljából alapvető jelentőséggel bírtak. Az Elsőfokú Bíróság véleménye szerint a Bizottság szükséges egyértelműséggel tüntette fel a panasz elutasításának konkrét indokait (a megtámadott ítélet 62. és 63. pontja).

19 Ennélfogva az Elsőfokú Bíróság a keresetet egészében elutasította.

A felek kérelmei

20 Az AEPI azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

– érdemben a fellebbező által az elsőfokú eljárásban előterjesztett kereseti kérelmeknek megfelelően határozzon, vagy utalja vissza az ügyet az Elsőfokú Bíróság elé az ügy újbóli vizsgálata céljából;

– kötelezze a Bizottságot a költségek viselésére.

21 A Bizottság kéri a fellebbezés elutasítását és a fellebbező kötelezését a költségek viselésére.

A fellebbezésről

Az elfogadhatóságról

22 A Bizottság vitatja a fellebbezés elfogadhatóságát, azt állítva, hogy a fellebbezés összes jogalapja lényegében ugyanazon érveket és bizonyítékokat sorakoztatja fel, amelyekre a fellebbező már az elsőfokú eljárás során hivatkozott, anélkül hogy pontosan megjelölné, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet mely részeiben alkalmazta tévesen a jogot.

23 Ezzel kapcsolatosan emlékeztetni kell arra, hogy az EK 225. cikk (1) bekezdéséből és a Bíróság alapokmánya 58. cikkének első bekezdéséből az következik, hogy a fellebbezés kizárólag jogkérdésre vonatkozhat, és abban csak az Elsőfokú Bíróság hatáskörének hiányára, a fellebbező érdekeit hátrányosan befolyásoló, az Elsőfokú Bíróság előtt történt eljárási szabálytalanságra, valamint a közösségi jog utóbbi általi megsértésére lehet hivatkozni.

24 Az ítélkezési gyakorlatból továbbá az következik, hogy amennyiben a fellebbező a közösségi jognak az Elsőfokú Bíróság általi értelmezését vagy alkalmazását kifogásolja, az elsőfokú eljárásban megvizsgált jogkérdések a fellebbezés keretében újból vita tárgyát képezhetik. Ha ugyanis a fellebbező ily módon nem alapíthatná fellebbezését az Elsőfokú Bíróság előtt már felhasznált jogalapokra és érvekre, a fellebbezési eljárás részben értelmét vesztené (lásd a C-240/03. P. sz., Comunità montana della Valnerina kontra Bizottság ügyben hozott ítélet [EBHT 2006., I-731. o.] 107. pontját, valamint különösen a C-488/01. P. sz., Martinez kontra Parlament ügyben 2003. november 11-én hozott végzés [EBHT 2003., I-13355. o.] 39. pontját, és a C-338/05. P. sz., Front national és társai kontra Parlament és Tanács ügyben 2006. július 13-án hozott végzés 23. pontját).

25 Ezen túlmenően a fellebbezésben pontosan meg kell jelölni a hatályon kívül helyezni kért ítélet kifogásolt részeit, valamint a kérelmet konkrétan alátámasztó jogi érveket (lásd a fent hivatkozott Comunità montana della Valnerina kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 105. pontját, valamint különösen a fent hivatkozott Martinez kontra Parlament ügyben hozott végzés 40. pontját, és a Front national és társai kontra Parlament és Tanács ügyben hozott végzés 24. pontját).

26 Meg kell állapítani e tekintetben, hogy a fellebbező a megtámadott ítélet bizonyos pontjaira, különösen a 38., 41–43., 44. és 54. pontra hivatkozott, amelyekkel szemben olyan jogi érveket fogalmazott meg, amelyek annak bizonyítására szolgáltak, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot.

27 Az elfogadhatatlansági kifogást ennélfogva el kell utasítani.

Az ügy érdeméről

28 A fellebbező fellebbezése alátámasztására öt jogalapra hivatkozik. Az első jogalap a megtámadott ítélet azzal kapcsolatos indokolásának hiányára vonatkozik, hogy a Bizottság a hozzá benyújtott panaszok vizsgálata során diszkrecionális jogkörrel rendelkezik. A második, harmadik és negyedik jogalapban a fellebbező lényegében arra

hivatkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság ítélete megalapozatlan, és azon megállapítás nem került indokolásra, miszerint a bejelentett magatartások nem befolyásolják a tagállamok közötti kereskedelmet. Végül a fellebbező ötödik jogalapjában arra hivatkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítéletben tévesen alkalmazta a jogot, mivel valamely, a tagállamok közötti kereskedelemre gyakorolt hatás – még ha csak potenciális is – elegendő az EK 81. cikk és EK 82. cikk alkalmazásának alátámasztására.

Az első jogalapról

– A felek érvei

29 A fellebbező azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 38. pontjában nem indokolta meg, hogy miért nem vizsgálta meg, hogy a Bizottság a vitatott határozatban betartotta-e a hozzá benyújtott versenyügyi panaszok tekintetében rendelkezésére álló diszkrecionális jogkör határait. Az a tény, hogy Bizottságnak az e tekintetben rendelkezésére álló jogköre elismerésre került, nem indokolja a kereset elutasítását, mivel a szóban forgó diszkrecionális jogkört nem gyakorolhatja önkényesen.

30 A Bizottság azt válaszolja, hogy az Elsőfokú Bíróság pontosan és teljes körűen megindokolta azon értékelését, miszerint a Bizottság a vitatott határozatban betartotta mérlegelési jogkörének határait.

– A Bíróság álláspontja

31 Meg kell jegyezni, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 38. pontjában helyesen állapította meg, hogy a Bizottság kötelessége a közösségi versenypolitika meghatározása és végrehajtása; e tekintetben diszkrecionális jogkörrel rendelkezik a hozzá benyújtott panaszok elbírálása során (lásd e tekinteten a Bíróság C-119/97. P. sz., Ufex és társai kontra Bizottság ügyben 1999. március 4-én hozott ítéletének [EBHT 1999., I-1341. o.] 88. és 89. pontját).

32 Ebből mégsem lehet arra következtetni, hogy az Elsőfokú Bíróság nem vizsgálta meg, hogy a Bizottság e jogkört az ítélkezési gyakorlat által megállapított határok között gyakorolta-e.

33 Miután az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 39. pontjában emlékeztetett, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint amikor a Bizottság úgy dönt, hogy elsőbbségi sorrendet állít fel a hozzá benyújtott panaszok között, megállapíthatja azt a sorrendet, amelyben e panaszokat majd megvizsgálja, és elsőbbségi ismérvként hivatkozhat a valamely ügy által képviselt közösségi érdekre, az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet következő pontjában hozzáteszi, hogy a valamely panasszal kapcsolatos vizsgálat megindításához fűződő közösségi érdek értékelésénél a Bizottságnak az adott ügy körülményeit és különösen a hozzá benyújtott panaszban előadott ténybeli és jogi elemeket kell figyelembe vennie.

34 Ezzel kapcsolatosan az Elsőfokú Bíróság hangsúlyozta, hogy az ő feladata különösen annak ellenőrzése, hogy a vitatott határozatból kiderül-e, hogy a Bizottság valóban így mérlegelt-e (a megtámadott ítélet 41. pontja).

35 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet ezt követő pontjaiban pontosan ezt ellenőrizte.

36 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 46. és azt követő pontjaiban különösen azt vizsgálta, hogy a bizottsági vizsgálat megindításához szükséges közösségi érdek hiányának megállapításakor a Bizottság jogszerűen állapította-e meg azt, hogy bejelentett magatartások nem alkalmasak a közös piac működésének súlyos megzavarására.

37 Ezzel az Elsőfokú Bíróság felülvizsgálta azon feltételeket, amelyek keretében a Bizottság diszkrecionális jogkörét gyakorolta.

38 E körülmények között a fellebbező nem állíthatja azt, hogy az Elsőfokú Bíróság nem vizsgálta meg, hogy a Bizottság a vitatott határozatban a hozzá benyújtott panaszok vizsgálata során betartotta-e diszkrecionális jogköre határait. A megtámadott ítélet indokolása ennélfogva nem hiányos.

39 Következésképpen az első jogalapot el kell utasítani mint megalapozatlant.

A második, harmadik és negyedik jogalapról

– A felek érvei

40 A fellebbező együtt vizsgálandó második, harmadik és negyedik jogalapja az Elsőfokú Bíróság azon kijelentéseire vonatkozik, miszerint amennyiben az állítólagos jogsértések hatásai lényegében csak a tagállam területén érezhetők, a Bizottság elutasíthatja a panaszt azon indokkal, hogy nem áll fenn megfelelő közösségi érdek, mivel a tagállamok közötti kereskedelmet az nem érinti.

41 A fellebbező a második és harmadik jogalapban különösen a megtámadott ítélet 41–43. pontjában történt téves jogalkalmazására, illetve indokolás hiányára hivatkozik. Ezen túlmenően a fellebbező azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság ezen ítélet 44. pontjában olyan ítélkezési gyakorlatra hivatkozott, amelynek semmi köze a szerzői joghoz, miközben számos olyan releváns ítéletet nem vett figyelembe, amelyek azt bizonyítják, hogy a tagállamok közötti kereskedelemre gyakorolt hatás akkor is fennállhat, ha a jogsértés kizárólag egy tagállam területén történt.

42 A fellebbező a negyedik jogalap keretében arra hivatkozik, hogy az EK 81. cikk és EK 82. cikk önmagában nem zárja ki, hogy a tagállamok közötti kereskedelem akkor is érintett legyen, ha a jogsértés kizárólag egy tagállam területén valósult meg. Egyébiránt vitatja a megtámadott ítélet 49. és 50. pontjának azon megállapítását, miszerint a hivatkozott ténybeli és jogi tényezők nem alkalmasak egyrészt annak bizonyítására, hogy a bejelentett magatartások befolyásolnák a tagállamok közötti kereskedelmet abban az értelemben, hogy hátráltatni tudnák a tagállamok közötti egységes piac céljainak megvalósítását, másrészt nem alkalmasak annak bizonyítására sem, hogy lényegében nem a Görögországban tevékenységet végző zenefelhasználókat, valamint a görög szerzőket sújtják a bejelentett magatartásokból eredő állítólagos sérelmek. Ezzel kapcsolatosan a fellebbező különösen a következő tényezőkre támaszkodik:

– nagyjából 4500 olyan vállalkozás létezett, amely korábban zenefelhasználó volt, és rendszeresen megfizette a szerzői jogi díjakat, ám a három szervezet által a szomszédos jogokért követelt jogi díjak (a szomszédos jogokért fizetendő díj 5%, miközben a fellebbező által a szerzői díjakért követelt díj 2,2%) miatt felhagytak a zeneszolgáltatással. Ráadásul – amint azt a Monomeles Protodikeio Athinon [athéni elsőfokú bíróság (Görögország)] 5144/2005. sz. ítéletében is megállapította – a fellebbező szerzői jogok címén évi 5522 eurót szedett be az Olympiaki Aeroporia [Olympic Airlines] repülőgépein sugárzott zenék után, miközben a három szervezet e repülőtársaságtól a szomszédos jogok után járó jogi díjak címén évi 627 563 követelt ugyanezen zenékért, és

– a fent leírt magatartás következésképpen a szerzői jogok és szomszédos jogok piacának a tagállamok közötti kereskedelmét is érinti, mivel a Görögországban sugárzott zenék nagyjából 50%-a külföldi zene. Egyébként azon külföldi zenék szerzőit, amelyeket Görögországban sugároznak, e tagállamban együttesen a fellebbező képviseli, amely nevükben beszedi a szerzői jogi díjakat Görögországban. E szerzők tehát jelentős bevételektől esnek el a három szervezet által követelt túlzott díjak miatt.

43 A Bizottság szerint a megtámadott ítélet részletes indokolásából világosan következik, hogy a fellebbező állításával ellentétben sem a három szervezet tevékenységi köreivel, sem azok tényleges tevékenységével kapcsolatban sem merült fel a legkisebb kétely, hogy érezhetően befolyásolnák a tagállamok közötti kereskedelmet.

– A Bíróság álláspontja

44 Elöljáróban emlékeztetni kell, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az Elsőfokú Bíróságnak csak a tények megállapítására van hatásköre – kivéve azt az esetet, amikor a hozzá benyújtott iratokból megállapításainak tárgyi pontatlansága következne –, valamint e tények értékelésére. A tények értékelése tehát – amennyiben az eléje terjesztett bizonyítékokat az Elsőfokú Bíróság nem ferdítette el – nem minősül jogkérdésnek, amelyet, mint ilyet, a Bíróságnak kellene felülvizsgálnia (lásd a C-390/95. P. sz., Antillean Rice Mills és társai kontra Bizottság ügyben 1999. február 11-én hozott ítélet [EBHT 1999., I-769. o.] 29. pontját, valamint a C-237/98. P. sz., Dorsch Consult kontra Tanács és Bizottság ügyben 2000. június 15-én hozott ítélet [EBHT 2000., I-4549. o.] 35. pontját).

45 Következésképpen a fellebbező által különösen a negyedik jogalap keretében a tagállamok közötti érintettség fennállásának bizonyítására vonatkozóan előterjesztett

érvek, vagyis azon tény, hogy a fellebbező az Európai Unió más tagországaiban székhellyel rendelkező olyan társszervezetekkel kötött kölcsönös képviseleti megállapodások alapján, mint az AEPI, Görögországban nemcsak görög szerzők, hanem más uniós tagállamokban székhellyel rendelkező szerzők zenéinek felhasználásáért járó szerzői díjakat is beszed, és azokat továbbutalja a fent hivatkozott szervezeteknek, nem elfogadható.

46 Először is mindezen érvek kizárólag ténybeliek, és következésképpen azokat a Bíróság a fellebbezés keretében nem jogosult felülvizsgálni.

47 Másodszor a fellebbező nem állította, hogy az Elsőfokú Bíróság elferdített volna bizonyos bizonyítékokat.

48 Harmadszor a fellebbező lényegében az Elsőfokú Bíróság azon megállapításának vitatására szorítkozik, miszerint a bejelentett magatartások befolyásolhatják a tagállamok közötti kereskedelmet. Mindazonáltal a hivatkozott jogalapok mindenképpen hatástalanok, tekintettel arra, hogy az ilyen érintettség önmagában nem okoz súlyos zavarokat a közös piacon. Ezzel kapcsolatban meg kell azonban jegyezni, hogy az Elsőfokú Bíróság elutasította a fellebbező által a megsemmisítés iránti kereset alátámasztása végett előterjesztett első jogalapot, megállapítva, hogy az nem nyújtott semmiféle konkrét bizonyítékot arra, hogy fennáll a közös piac tényleges vagy potenciális súlyos megzavarása.

49 Ennek kapcsán hangsúlyozni kell, hogy egyrészről a tagállamok közötti kereskedelem érintettségének, másrészről a közös piac súlyos megzavarásának fogalma két különböző fogalom.

50 Az első fogalomról szólva, az EK 81. cikk és EK 82. cikk szövegéből kiderül, hogy e két cikk csak akkor alkalmazandó a versenykorlátozó megállapodásokra és erőfölénnyel való visszaélésekre, amennyiben e megállapodások vagy erőfölényes visszaélések hatással lehetnek a tagállamok közötti kereskedelemre. A tagállamok közötti kereskedelem érintettsége tehát a közösségi versenyjog – és különösen az EK 81. cikk és EK 82. cikk –, valamint a nemzeti versenyjog hatálya közötti elhatárolás ismérveként szolgál. Amennyiben az derül ki, hogy az állítólagos jogsértés nem alkalmas a tagállamok közötti kereskedelem befolyásolására, vagy e hatás jelentéktelen (lásd e tekintetben a C-238/05. sz., Asnef-Equifax et Administración del Estado ügyben 2006. november 23-án hozott ítélet [EBHT 2006., I-11125. o.] 34. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot, valamint a C-407/04. P. sz., Dalmine kontra Bizottság ügyben 2007. január 25-én hozott ítélet [EBHT 2007., I-829. o.] 90. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot), a közösségi versenyjog, és különösen az EK 81. cikk és EK 82. cikk nem kerülhet alkalmazásra.

51 Egyébiránt az állandó ítélkezési gyakorlatból következően ahhoz, hogy valamely vállalkozások közötti megállapodás alkalmas legyen a tagállamok közötti kereskedelem befolyásolására, objektív jogi vagy ténybeli tényezők összessége alapján kellő valószínűséggel lehetővé kell tennie, hogy közvetlenül vagy közvetetten, ténylegesen vagy lehetségesen olyan irányú hatást gyakoroljon a tagállamok közötti kereskedelem szerkezetére, amely akadályozhatja a tagállamok között az egységes piac célkitűzéseinek megvalósítását (lásd e tekintetben különösen a fent hivatkozott Dalmine kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 90. pontját).

52 A közös piac súlyos zavarának fogalma a valamely panasz bizottsági vizsgálata megindításához szükséges közösségi érdek fennállásának egyik értékelési szempontja lehet.

53 Amennyiben tehát a Bizottság felállítja a hozzá beérkezett panaszok elintézésének elsőbbségi rendjét, jogszerűen hivatkozhat a közösségi érdekre. Ennek keretében köteles minden esetben megvizsgálni az állítólagos jogsértések súlyát, valamint versenyre gyakorolt hatásaik tartósságát. Ez a kötelezettség magában foglalja különösen azt is, hogy figyelembe kell vennie a bejelentett jogsértések időtartamát és jelentőségét,

valamint a közösségi versenyhelyzetre gyakorolt hatásaikat (a fent hivatkozott Ufex és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 93. pontja).

54 Következésképpen azon esetben, ha a tagállamok közötti kereskedelem érintettsége megállapításra kerül, az EK 81. cikk és EK 82. cikk megsértésére vonatkozó panasz tekintetében inkább a Bizottság, mint a nemzeti versenyhatóság indítja meg az eljárást, amennyiben erre kellő közösségi érdek áll fenn. Ez a helyzet állhat elő különösen akkor, ha a bejelentett jogsértés súlyosan megzavarhatja a közös piac működését.

55 Ugyan ezzel kapcsolatosan igaz, hogy – amint azt a főtanácsnok indítványa 40–45. pontjában kifejtette – az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítéletben nem tett pontosan és világosan különbséget a két fogalom között, hanem összekeverte azokat, ennek megállapítása mégsem vezethet a hivatkozott ítélet hatályon kívül helyezéséhez, mivel annak rendelkező része más jogi indokokból megalapozottnak tűnik (lásd e tekintetben különösen a C-30/91. P. sz., Lestelle kontra Bizottság ügyben 1992. június 9-én hozott ítélet [EBHT 1992., I-3755. o.] 28. pontját, valamint a C-210/98. P. sz., Salzgitter kontra Bizottság ügyben 2000. július 13-án hozott ítélet [EBHT 2000., I-5843. o.] 58. pontját).

56 A megtámadott ítélet 49., 50. és 54. pontjának együttes olvasatából ugyanis különösen az következik, hogy az ítélet rendelkező része olyan indokokon alapul, amelyek az Elsőfokú Bíróság által az ezen ítélet 54. pontjában tett megállapítással foglalhatók össze, miszerint a fellebbező nem nyújtott semmiféle konkrét bizonyítékot arra, hogy fennáll a közös piac tényleges vagy potenciális súlyos megzavarása.

57 Ebből tehát az következik, hogy a megtámadott ítéletben a tagállamok közötti kereskedelem EK 81. cikk és EK 82. cikk értelmében vett érintettségére vonatkozó megfontolásoktól függetlenül az Elsőfokú Bíróság azon indokból utasította el a keresetet, hogy a fellebbező nem nyújtott a közös piac ténylegesen vagy potenciálisan súlyos megzavarására – vagyis bizottsági vizsgálata megindításához szükséges közösségi érdek fennállásának értékelési szempontjára – vonatkozó konkrét bizonyítékokat.

58 Ennélfogva nem állítható, hogy a megtámadott ítéletet jellemző fogalomzavar megakadályozza a hivatkozott ítéletet alátámasztó indokolásnak akár az ítélet érvényességének vitatása szempontjából, akár a Bíróság felügyeleti jogkörének gyakorlása szempontjából való megértését, amelyre egyébként a fellebbező fellebbezésében nem is hivatkozott.

59 Ráadásul ugyan igaz, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 55. pontjában megállapította, hogy a fellebbező nem bizonyította, hogy a Bizottság a vitatott határozatban nyilvánvaló értékelési hibát vétett volna, amikor úgy ítélte meg, hogy a fellebbező által bejelentett magatartások az EK 81. cikk és EK 82. cikk értelmében nem befolyásolták a tagállamok közötti kereskedelmet, miközben a Bizottság e kérdésről nem is határozott, ettől még e kijelentés nem vonatkozik a közös piac súlyos megzavarásának fogalmára. Mindazonáltal tekintettel azon tényre, hogy a Bizottság a vitatott határozatban nem foglalkozott a tagállamok közötti kereskedelem érintettségének kérdésével, meg kell jegyezni, hogy az Elsőfokú Bíróság hivatkozott kijelentése nem zárja ki, hogy a nemzeti hatóságok a jelen ügy tekintetében az EK 81. cikket és EK 82. cikket alkalmazzák.

60 Ezenfelül azon tény tekintetében, hogy a Bizottság a tagállamok közötti kereskedelem érintettségének a kérdésére a vitatott határozatban nem tért ki, meg kell jegyezni, hogy az Elsőfokú Bíróság említett megállapítása tehát nem zárja ki a jelen ügyben az EK 81. és EK 82. cikknek az illetékes nemzeti hatóságok általi alkalmazását.

61 Ezenfelül a fellebbezőnek a második és harmadik jogalap keretében a Bíróság ítélkezési gyakorlatára vonatkozóan kifejtett és a jelen ítélet 41. pontjában ismertetett érvelése kapcsán a Bíróság különböző ítéletei alapján meg kell állapítani, hogy az ennek keretében hivatkozott ítélkezési gyakorlat a jelen ügy tekintetében irreleváns.

62 A Bíróság azon ítéletei ugyanis, amelyekre a fellebbező hivatkozik – vagyis a 22/78. sz., Hugin Kassaregister és Hugin Cash Registers kontra Bizottság ügyben 1979. május 31-én hozott ítélet (EBHT 1979., 1869. o.); a fent hivatkozott Tournier-ügyben hozott ítélet; a fent hivatkozott Lucazeau egyesített ügyekben hozott ítélet; a C-179/90. sz. Merci convenzionali porto di Genova ügyben 1991. december 10-én

hozott ítélet (EBHT 1991., I-5889. o.); a C-18/93. sz. Corsica Ferries ügyben 1994. május 17-én hozott ítélet (EBHT 1994., I-1783. o.), valamint a C-241/91. P. és C-242/91. P. sz., RTE és ITP kontra Bizottság egyesített ügyekben 1995. április 6-án hozott ítélet (EBHT 1995., I-743. o.) –, mind a tagállamok közötti kereskedelem EK 81. cikk és EK 82. cikk értelmében vett érintettségére vonatkoznak.

63 A fellebbező által hivatkozott egyetlen olyan ítélet, amely a közös piac súlyos megzavarásával foglalkozik, vagyis a T-5/93. sz., Tremblay és társai kontra Bizottság ügyben 1995. január 24-én hozott ítélete (EBHT 1995., II-185. o.) ugyancsak irreleváns ebben az ügyben. Az említett ítélet 40. pontjából kitűnik ugyanis, hogy az Elsőfokú Bíróság egy bizottsági határozatot az indokolás hiánya miatt semmisített meg, mivel e határozat olyan panaszokat utasított el, amelyek a nemzeti piacnak a különböző tagállamok szerzői jogi jogkezelő szervezetei közötti egymás kölcsönös képviseletére vonatkozó szerződésekből eredő részekre töredezését jelentették be (a fent hivatkozott Tremblay-ügyben hozott ítélet 40. pontja). A jelen ügyben pedig ezek a körülmények nem állnak fenn.

64 Ennélfogva a második, harmadik és negyedik jogalapot el kell utasítani.

Az ötödik jogalapról

– A felek érvei

65 A fellebbező vitatja a megtámadott ítélet 54. pontjában szereplő megállapítást, miszerint nem nyújtott semmiféle konkrét bizonyítékot arra, hogy fennáll a közös piac tényleges vagy potenciális súlyos megzavarása. A fellebbező álláspontja szerint az EK 81. cikk és EK 82. cikk nem követeli meg, hogy a közös piaci kereskedelem megzavarása ténylegesen megvalósuljon, elegendő annak potenciális volta. Ezzel kapcsolatban bizonyos tényezőkre támaszkodva – amelyeknek nagy részére már a negyedik jogalap keretében hivatkozott – úgy véli, hogy a tagállamok közötti

kereskedelem érintettsége nyilvánvaló. Következésképpen az Elsőfokú Bíróság az EK 81. cikket és EK 82. cikket tévesen értelmezte.

66 A Bizottság erre azt válaszolja, hogy a fellebbező tévesen értelmezi a megtámadott ítélet 42., 48–50., 54. és 55. pontját, amelyben az Elsőfokú Bíróság a közös piac súlyos megzavarásának „tényleges vagy potenciális" megtörténtére hivatkozik, amelyet a fellebbező által előterjesztett bizonyítékok alapján kell értékelni.

– A Bíróság álláspontja

67 A fellebbező ötödik jogalapjában az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott ítélet 54. pontjában szereplő azon megállapítását vonja kétségbe, miszerint a fellebbező nem nyújtott semmiféle konkrét bizonyítékot arra, hogy fennáll a közös piac tényleges vagy potenciális súlyos megzavarása, mivel csak annak bizonyítását kísérelte meg, hogy a bejelentett magatartások az EK 81. cikk és EK 82. cikk értelmében potenciálisan befolyásolják a tagállamok közötti kereskedelmet.

68 Amint az a jelen ítélet 48. pontjából következik, még ha fel is tesszük, hogy – amint azt a fellebbező állítja – a bejelentett magatartások az EK 81. cikk és EK 82. cikk értelmében potenciálisan befolyásolják a tagállamok közötti kereskedelmet, ezen érintettségből önmagában nem következik, hogy fennáll a közös piac potenciális súlyos megzavarása.

69 Következésképpen az ötödik jogalapot mint hatástalant el kell utasítani.

70 A fentiekre tekintettel a fellebbezést teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

71 Az eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a alapján, amely ugyanezen szabályzat 118. cikke értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazandó, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A fellebbezőt, mivel pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (harmadik tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.

2) Az AEPI Elliniki Etaireia pros Prostasian tis Pnevmatikis Idioktisias AE-t kötelezi a költségek viselésére.

Aláírások